

Epilog

Znovunalézáme své Self prostřednictvím našich pacientů

Připomínáme si objekt a získáváme zpět své Self

Autor: David E. Scharff, M.D.

ZDROJ: From Refinding the Object and Reclaiming the Self Copyright © 1992 by David E. Scharff e-Book 2020 International Psychotherapy Institute

<https://www.freepsychotherapybooks.org/ebook/epilogue-refinding-our-selves-through-our-patients/>

Jádrem přístupu k objektovým vztahům je způsob práce, ke které dochází v souhře mezi dvěma lidmi a v přesahu, který je mezi nimi a uvnitř každého z nich. Když je přístup efektivní, dochází k vzájemnému zapojení pacientů i terapeutů, kteří vědomě i nevědomě komunikují jako úplné lidské bytosti prostřednictvím komplementárních rezonujících systémů objektových vztahů.

Ve zkoumání nerozlučného vztahu mezi Self a objektem, musíme vzít v rámci vyšetření v úvahu objektové vztahy terapeutů - nás samotných. Naši pacienti jsou našimi objekty. Jsou úložištěm pro odštěpené části nás samých. Rovněž pacienti vkládají do nás části sebe, z nichž některé přijímáme a ztotožňujeme se se změnou našich vlastních objektových vztahů - k lepšímu či k horšímu. Občas se stává, že terapeut roste díky potěšení z růstu svých pacientů nebo z identifikace jejich lepších vlastností. Jindy jsou ke zděšení našich manželů a rodin naše objektové vztahy negativně ovlivněny.

Velmi dobře si pamatuji, jak jsem se nedávno vracel s náhlým hněvem ke své rodině. Tyto emoce nebyly zapříčiněny žádnými událostmi v rodině nebo v mém osobním životě. Neuvědomoval jsem si to, dokud se mě má dvanáctiletá dcera nezeptala "Co to do tebe vjelo, tati?" Vhledem jsem si uvědomil, že to jsem nebyl já, ale byla to část mého posledního pacienta, která se do mě "dostala". Přijal jsem jeho záchvat vzteku z předchozího večera s velkou radostí, protože jsem částečně obdivoval jeho zápal a agresi.

Ale častěji je to zralé a odolné nastavení objektových vztahů terapeuta, které se dostává v práci do popředí a je pacientovi k dispozici a je upravené a vytvořené pro potřeby pacienta. Jistě, projektivně se identifikujeme s našimi pacienty, vkládáme do nich nás samotné. Ale pokud můžeme pacientovi pomoci, aby zahrnul a upravil své objekty, vezmeme si je opět zpět v podobě, která je nám vlastním, přičemž pacientovi ponecháváme volnost přijmout užitečné aspekty a odmítnout ty ostatní.

K tomuto terapeutickému zápasu, který je naší každodenní prací, dochází, protože naše Self vytváří náš terapeutický nástroj. Pacienti se stávají našimi objekty. S nimi nebo proti nim hodnotíme sami sebe jako terapeuta. To, co přijímáme od nich, co jim poskytujeme a co jim nabízíme pro jejich potřeby, jsou všechno funkce našeho Self. My soudíme, chápeme naše Self podle toho, jak nás zkušenosti s těmito pacienty reflektují. Naše profesionální sebeúcta je propletena s pacientovými objekty stejně tak, jako je naše osobní sebeúcta propojena s našimi rodinami a přáteli.

To neznamená, že by měli mít terapeuti od pacientů profesionální odstup. Ale potřebují mít odstup, aby zvládli proudění Self a vlastní objekt v psychoterapii. Žádná jiná profese tak záměrně neučí ostatní, aby kladli na sebe takové nároky, a zároveň nevyžaduje reflexivní zkoumání této zkušenosti.

Nakonec to není naše pouhá reflexe pacientem, která určuje naše úsudky o profesionální efektivitě, která obecně přispívá k naší sebeúctě. Jedná se o komplexní interakci mezi naším sebehodnocením a

odrazem našich objektů v našich pacientech, která spolu s tím odráží naše Self, utvořené vnějšími a vnitřními objekty, které byly vytvořeny našimi kolegy, učiteli, supervizory, rodiči a dalšími primárními objekty, které se všechny společně podílejí na nastavení našich objektových vztahů, v nichž sídlí naše Self.

V tomto procesu musíme najít nové interní objekty a musíme pěstovat nové a měnit staré části našeho Self.

Musíme - stejně jako naši pacienti - vyzvat ztracené a pohřbené části našeho Self. V této terapeutické zkoušce ohněm zažíváme s našimi pacienty setkání s našimi částmi Self, na které jsme zapomněli, o nichž jsme přímo nevěděli nebo které v nás spolu s věkem a zkušenostmi rostou.

Tato zkušenost nám přináší osobní oživení. Tak jak naše práce pokračuje, tak i proces vývoje trvá dlouho. Pro naši práci je to hrozné, avšak se jedná o velkou výzvu a je to základem naší práce.

Nakonec to je vztah mezi naším vlastním Self a našimi objekty - pacienty a rodinami – co vyžaduje oživení a zároveň přináší oživení do naší práce v průběhu celého života.